

viste den Gang til min Beroligelse et Politi-Dokument, ifølge hvilket det ikke var hende tilladt at have mere end een Logerende, og forresten bestaar ogsaa Lejligheden kun af mine to smaa Værelser og et usselt lille, gravmørkt Hummer bagved Køkkenet, hvor der akkurat kan staa en smal Jernseng. Ikke desmindre havde jeg ikke været her mange Dage, før jeg forstod, at der husedes endnu eet Menneske i Lejligheden. Jeg kunde nemlig om Natten høre en hul Mandfolke-hoste oppe fra noget, som kaldes »die Boden«, og som er en Slags Hylde eller Skab oppe under Forstueloftet, bestemt til at sætte Kasser og andet Skrammel op paa. Da jeg havde været her endnu nogle Dage, vidste jeg, at der maatte ligge endogsaa to Mandfolk deroppe, for jeg hørte en Nat samtidig med den hule Hoste en dyb og tryk Snorken. Da jeg nu tog Kællingen i Forhør, svor hun med tre snavsede Fingre i Vejret, at jeg gjorde hende den skammeligste Uret; og dog er jeg ikke sikker paa, om hun ikke har endnu flere Nattegæster forputtet omkring i Lejlighedens Huller og Kroge. Det skal nemlig være almindeligt her, at den egentlige Logerende blot er et Skærmbædt for en ukontrolleret Herbergeren af den Slags omflakkende Eksistenser, hvoraf det jo vrimler i en Storstad; — jeg mener ikke Sjøverne og den øvrige Arbejdebærme (den har skam ikke et saa fint Nattekvarter!) men forholdsvis velklædte